

Vrabec in maček

Sončnega popoldneva se je vrabec lovil okrog hiše, skakal z drevesa na drevo, z veje na vejo in objestno kričal. Na pragu se je pokazal maček in se mežikaje ozrl po nagajivem vrabcu: hm, previsoko bo, si je mislil.

»Lej ga, lej,« se je ponorčeval vrabec. »Zakaj pa ne letaš kakor jaz, glej, takole.« In spustil se je na skedenj, od tu na hišo, spet na hruško ter skakal in čivkal in posmehovalno izzival mačka.

»Poskusi, morda se boš naučil, če nisi pretrde glave.«

»Nič ne slišim,« je zagodrnjal maček, »prehladil sem se, pa mi po glavi šumi.« Malomarno je sedel na prag in zamižal pred sončnimi žarki, ki so ga bodli v oči. Ej, presneto je pazljivo spremljal vsako vrabčevo kretnjo. Skrivaj je odpiral oko in meril razdaljo do vrabca.

»Stric muc,« se mu je ta zasukal nad glavo, »kaj bi ti dal, da bi znal tako letati, pravim, kot jaz, a?«

»Nič, nič. Sem rajši na topli peči, kakor da bi se ubijal za hrano kakor ti.«

»He, he,« je priletel vrabec čisto blizu mačka in mu začel pripovedovati: »Rajši trpim lakoto in mraz tri zime drugo za drugo, kakor da bi se samo cno uro plazil po zemlji kakor ti. Pa polēti z menoj, če moreš,« je ščebetel prešerno in se predrzno razkoračil pred njim, nato se pa brezskrbno smukal okoli na videz dremajočega in gluhega mačka. »Saj bi, kaj ne, ko bi mogel,« ga je spet zbodel in se hudomušno posmehnil.

Skok — in vrabec je zakričal v smrtnem strahu pod ostrimi kremplji.

»Zdaj lēti pod nebo...« se je obliznil maček. »Saj bi, kajne, ko bi mogel. Kaj ti pomagajo urne peruti, ko imaš pa tako počasne možgane,« je dejal maček in ga pohrustal.

Cvetko Golar

Pesem o metulju

Metulj lep in ličen
in pisan in mičen,
zazdeha in vstane,
k vijolicí plane.

Krog vrta in plota
igra se in mota,
od loga da gaja
ves dan se sprehaja.

Na sonce, na sonce
nad polne gre lonce,
po sladko medico,
po med za potico.

Razsaja, svatuje
in raja, kraljuje,
se v žarkih utrinja,
v meglicah izginja.

Spomladi, poleti,
ko gora je v cveti,
o nektarju sanja
in rožam se klanja.

Podi se in ziblje
in pleše in giblje,
med smrekami tava,
nad rekami plava.

Še v pozni jeseni
za mraz se ne meni,
pozimi ves plah
zavije se v mah.